

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 26ης Μαΐου 2005

στην υπόθεση C-249/04 (αίτηση του Cour du travail de Liège, section de Neufchâteau για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): José Allard κατά Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (INASTI) ⁽¹⁾

(Άρθρα 48 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 39 ΕΚ και 43 ΕΚ) — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Ελεύθεροι επαγγελματίες που ασκούν τις δραστηριότητές τους στο έδαφος δύο κρατών μελών και κατοικούν στο ένα από τα δύο — Απαίτηση καταβολής ισοσταθμιστικής εισφοράς — Βάση υπολογισμού)

(2005/C 182/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Στην υπόθεση C-249/04, με αντικείμενο αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, βάσει του άρθρου 234 ΕΚ, που υποβλήθηκε από το Cour du travail de Liège, section de Neufchâteau (Βέλγιο) με απόφαση της 9ης Ιουνίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2004, στο πλαίσιο της δίκης José Allard κατά Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (INASTI), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, P. Kūris και J. Ključka (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 26 Μαΐου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1) Τα άρθρα 13 επ. του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, επιβάλλουν να καθοριστεί μια εισφορά, όπως η ισοσταθμιστική εισφορά που οφείλεται δυνάμει του βασιλικού διατάγματος 289, της 31ης Μαρτίου 1984, διά του συνυπολογισμού στο εισόδημα εξ επαγγέλματος και του εισοδήματος που έχει αποκτηθεί στο έδαφος κρατών μελών διαφορετικού από αυτό του οποίου η ασφαλιστική νομοθεσία τυγχάνει εφαρμογής και τούτο παρά το γεγονός ότι εκ της καταβολής αυτής της εισφοράς ο ελεύθερος επαγγελματίας δεν μπορεί να αξιώσει από το κράτος αυτό καμία κοινωνική ή άλλης φύσεως παροχή.

2) Δεν αντίκειται προς το άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 43 ΕΚ) η επιβολή σε ελεύθερους επαγγελματίες που ασκούν μη έμμοιθες επαγγελματικές δραστηριότητες εντός δύο κρατών μελών μιας εισφοράς όπως η ισοσταθμιστική εισφορά που οφείλεται εντός του κράτους

μέλους κατοικίας και υπολογίζεται διά του συνυπολογισμού του εισοδήματος που έχει αποκτηθεί και εντός άλλου κράτους μέλους.

⁽¹⁾ ΕΕ C 190 της 24.07.2004.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 26ης Μαΐου 2005

στην υπόθεση C-287/04: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Σουηδίας ⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 93/104/ΕΚ — Οργάνωση του χρόνου εργασίας — Μη μεταφορά της στο εσωτερικό δικαιο εντός της ταχθείσας προθεσμίας)

(2005/C 182/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική)

Στην υπόθεση C-287/04, με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, ασκηθείσα στις 5 Ιουλίου 2004, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: L. Ström van Lier και N. Yerrrell) κατά Βασιλείου της Σουηδίας (εκπρόσωπος: A. Kruse), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. Borg Barthet (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, U. Lohmus και A. O. Caoimh, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: M. Poiares Maduro, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 4 Μαΐου 2005 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το Βασίλειο της Σουηδίας, μη λαμβάνοντας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς τα άρθρα 3, 6 και 8 της οδηγίας 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2. Καταδικάζει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 228 της 11.09.2004.